

De Ararat is hét nationale symbool van Armenië.

PELGRIMSTOCHT NAAR ARARAT

FOTO'S EN TEKST NICK HANNES

'Nee, dit is geen gewone bergwandeling', zegt Roupen Harmandayan. 'Dit is een pelgrimstocht.' Roupen, een leraar van 57 uit Los Angeles, pinkt een traan weg. Samen met tien andere Amerikanen van Armeense origine is hij onderweg naar de top van de Ararat, om de Armeense genocide te gedenken die hier 100 jaar geleden plaatsgreep.

De genocide is onlosmakelijk verbonden met de nationale psyche. De Ararat, als een stille getuige van de tragedie, is hét nationale symbool van Armenië. Hij prijkt op het officiële wapenschild, komt voor in bedrijfslogo's en is een geliefkoosd onderwerp van Armeense schrijvers.

Tijdens de beklimming is melancholie nooit ver weg. 's Avonds in het basiskamp, op 3.200 meter hoogte, reciteert Roupen Armeense gedichten bij het licht van de gaslantaarn. Gids Gevorg speelt eeuwenoude melodieën op de duduk, de traditionele Armeense fluit. 'Zo moeten onze voorouders hier ook de avonden hebben doorgebracht', mijmert Artur. 'Hoe bijzonder is het niet om dit te herbeleven op deze berg?'

Dag vier van de expeditie is 'summit day'. Om twee uur 's nachts schuift een rij schimmen met lampjes op hun hoofd langzaam de steile bergflank op. Op het laatste stuk naakte rots voor de top worden de stijjzers aangespeld. Een dichte wolk heeft zich aan de top vastgeprikt. Plots weerklinkt er gejuich doorheen de gierende wind. Elf Armeniërs vallen elkaar in de armen, 5.137 meter hoog. Ontlading en bevroren tranen. Er wordt triomfantelijk gezwaaid met Armeense vlaggen die eerder tijdens de tocht werden gesigneerd door alle deelnemers. Er schiet me een verhaal te binnen van een Armeense man die hier met een ijsbijl een gat kapte om een foto van zijn grootvader te begraven.

Triomfantelijk zwaaien met de Armeense vlag op 5.137 meter hoogte.

ooggetuige

